

IRENE

Pierre

LEMAITRE

DILLUNS, 7 D'ABRIL DEL 2003

1

–Alice... –va dir mentre es mirava el que qualsevol altra persona, tret d'ell, hauria considerat una noieta.

Havia pronunciat el seu nom com un gest de reconeixement, però no havia obtingut ni la més mínima resposta. A continuació, va abaixar els ulls cap a les notes escrites a rajaploma per Armand durant el primer interrogatori: Alice Vandebosch, 24 anys. Va intentar imaginar-se quin aspecte hauria de tenir una Alice Vandebosch de 24 anys. Hauria de ser una noia jove de cara allargada, amb els cabells de color castany clar i una mirada transparent. Va aixecar els ulls i el que va veure li va semblar incongruent. Aquella noia no s'assemblava a ella mateixa: uns cabells que havien estat rossos enganxats al crani, amb unes llargues arrels fosques, una pal·lidesa malaltissa, un gran hematoma violaci al pòmul esquerre, un fil de sang seca molt petit a la comissura dels llavis... I pel que fa als ulls, espantats i fugissers. No conservava cap tret humà excepte la por, una por terrible que li seguia provocant tremolors, com si hagués sortit al carrer sense abric un dia de nevada. Aguantava el gotet de cafè amb les dues mans, com si fos la supervivent d'un naufragi.

Normalment, la simple aparició de Camille Verhoeven provocava alguna reacció fins i tot entre els més impassibles. Però amb Alice, res. Alice seguia tancada en ella mateixa, dominada per les esgarrifances.

Eren dos quarts de nou del matí.

Des del mateix moment que havia arribat a la Brigada, feia uns minuts, Camille s'havia sentit cansat. El sopar de la nit anterior s'ha-

via acabat pels volts de la una. Gent que no coneixia, amics d'Irène. Van comentar programes de televisió i van explicar anècdotes que Camille hauria trobat més aviat divertides en una altra situació, si davant seu no hagués tingut una dona que li recordava moltíssim la seva mare. Durant tot el sopar va fer un esforç per treure's del cap aquella imatge, però era exactament la mateixa mirada, la mateixa boca i els mateixos cigarrets, encadenats l'un darrere l'altre. Camille s'havia sentit transportat vint anys enrere, a l'època gloriosa en què la seva mare encara sortia del taller, amb una bata tacada de colors, un cigarret als llavis i els cabells esbullats. A l'època en què ell encara anava a mirar com treballava. Una dona forta. Sòlida i concentrada, amb una pinzellada una mica rabiosa. La seva mare tenia una vida interior tan profunda que no semblava que fos conscient de la presència del seu fill. Moments llargs i silenciosos en què Camille adorava la pintura i que aprofitava per observar cada gest de la seva mare, com si fossin la clau d'un misteri que l'afectés personalment. Tot això era abans. Abans que els milers de cigarrets que carbonitzava la seva mare li declarassin una guerra oberta, però molt després que li comportessin la hipotròfia fetal que havia marcat el naixement de Camille. Des del seu metre quaranta-cinc definitiu, Camille no sabia, en aquella època, què odiava més, si aquella mare emmetzinadora que l'havia fabricat com una còpia barata i no tan deforme de Toulouse-Lautrec, aquell pare tranquil i impotent que es mirava la seva dona amb admiració d'home dèbil, o el seu propi reflex al mirall: als setze anys ja era un home, però semblava inacabat. Mentre la seva mare amuntegava teles al seu taller i el seu pare, eternament silenciós, portava la seva farmàcia, Camille aprenia a ser baixet. A mesura que creixia, va deixar d'insistir a aguantar-se de puntetes, es va acostumar a mirar els altres des de baix, va renunciar a arribar a les estanteries sense agafar una cadira i va adequar el seu espai personal a l'altura d'una casa de nines. I aquell home en miniatura observava, sense entendre-les de debò, les teles immenses que la seva mare havia de treure per la porta enrotllades

per dur-les a les galeries. A vegades, la seva mare li deia: «Camille, vine'm a veure...». Asseguda damunt el tamboret, li passava la mà pels cabells sense dir res, i Camille sabia que se l'estimava, fins i tot estava convençut que mai estimaria ningú més.

Tot això encara era la bona època, pensava Camille durant el sopar, sense deixar d'observar la dona de davant seu, que tenia un riure explosiu, que bevia poc i fumava per quatre. Abans que la seva mare es passés el dia agenollada al peu del llit, amb la galta damunt el cobrellit, en l'única postura que el càncer li concedia una mica d'alleujament. La malaltia l'havia fet caure de genolls. I era la primera vegada que les seves mirades, que s'havien tornat impenetrables mútuament, es creuaven a la mateixa altura. En aquella època, Camille dibuixava molt. Llargues hores passades davant del taller de la seva mare, ara abandonat. Quan per fi es decidia a entrar a la seva habitació, hi trobava el seu pare, que es passava mitja vida de genolls ell també, arraulit contra la seva dona, abraçant-la per les espatlles sense dir res, respirant al mateix ritme que ella. Camille estava sol. Camille dibuixava. Camille deixava passar el temps i esperava.

Quan va entrar a la facultat de dret, la seva mare pesava el mateix que un dels seus pinzells. Quan Camille tornava a casa, es trobava el seu pare embolcallat en l'espès silenci del dolor. I tot això havia durat molt. Camille inclinava el seu cos de nen etern damunt dels textos legals mentre esperava el final.

I va arribar un dia qualsevol, al mes de maig. Semblava una trucada anònima. El seu pare simplement li havia dit: «Hauries de tornar». I Camille immediatament havia tingut la certesa que a partir d'ara hauria de viure sol amb ell mateix, que ja no hi hauria ningú més.

Als quaranta anys, aquell home baixet de rostre allargat i angulós, calb com un ou, ja sabia que això no era cert, ara que Irène havia entrat a la seva vida. Però amb totes aquelles imatges del passat, la vetllada se li havia fet esgotadora.

I a sobre, li costava digerir la caça.

Aproximadament a la mateixa hora que Camille portava a Irène la safata amb l'esmorzar, una patrulla de barri havia recollit Alice al Boulevard Bonne-Nouvelle.

Camille va lliscar de la cadira i va entrar al despatx d'Armand, un home prim, amb unes orelles molt grosses i una garreperia antològica.

–D'aquí a deu minuts –li va dir Camille–, em véns a dir que han trobat Marco. En molt mal estat.

–Trobat...? On? –va preguntar Armand.

–Ni idea. Espavilà't.

Camille va tornar al seu despatx corrent a passos petits.

–Bé –va reprendre mentre s'acostava a Alice–. Tornarem a començar pel principi, tranquil·lament.

Estava dret davant de la noia, i les seves mirades es trobaven pràcticament a la mateixa altura. Va semblar que Alice sortia del seu ensopiment. Se'l va mirar com si el veïés per primer cop, i devia sentir, amb més contundència que mai, l'absurditat del món en adonar-se que després d'haver rebut una pallissa que li havia remogut l'estómac dues hores abans, de cop i volta es trobava a la Brigada Criminal davant d'un home que feia un metre quaranta-cinc que li proposava tornar a començar de zero, com si ella no hagués començat ja de zero.

Camille es va situar darrere de la seva taula i va agafar maquinalment un llapis d'entre la desena que contenia un pot de pasta de vidre, regal d'Irène. I va aixecar els ulls cap a Alice. En realitat, Alice no era gens lletja. Més aviat era bonica. Uns trets delicats i poc definits que la negligència de les nits passades en blanc ja havien fet malbé en part. Una *pietà*. Semblava una antiguitat falsa.

–Quant fa que treballes per Santeny? –li va preguntar mentre esbossava el seu perfil d'un sol traç en un quadern.

–Jo no treballo per a ell!

–Bé, diguem que fa uns dos anys. Tu treballes per a ell i ell et passa la mercaderia, oi?

–No.

–I tu creus que hi ha una mica d'amor, en tota aquesta història? És així com ho veus?

La noia se'l va mirar. Camille li va somriure i a continuació es va tornar a concentrar en el dibuix. Hi va haver un llarg silenci. Camille va recordar una frase que deia la seva mare: «Dins el cos del model hi batega sempre el cor de l'artista».

Amb quatre cops de llapis, de seguida va aparèixer al bloc una altra Alice, encara més jove que aquella, igual de dolorosa però sense els blaus. Camille va aixecar els ulls cap a la noia i va semblar que prengués una decisió. Alice va veure com arrossegava una cadira fins al seu costat i s'hi enfilava com un nen petit, amb els peus ballant a trenta centímetres de terra.

–Puc fumar? –va preguntar Alice.

–Santeny s'ha ficat en un bon merder –va dir Camille, com si no hagués sentit res–. Tothom el busca. I tu ho saps millor que ningú –va afegir, assenyalant els blaus–. No és agradable, oi? Valdria més que el trobéssim nosaltres primer, no trobes?

Alice semblava hipnotitzada pels peus de Camille, que es balançaven com un pèndol.

– No té prou contactes per sortir-se'n. Li dono dos dies en el millor dels casos. I tu tampoc tens prou contactes, i et trobaran. On és Santeny?

Cara d'obstinació, com els nens petits que saben que fan una entremaliadura però que la fan igualment.

–Molt bé, d'acord. Et deixaré anar –va dir Camille, com si parlés amb ell mateix–. La pròxima vegada que et vegi, espero que no sigui al fons d'un contenidor.

Aquell va ser el moment en què Armand va decidir entrar.

–Acaben de trobar Marco. I tenia raó, l'han trobat en molt mal estat.

Camille, falsament sorprès, es va mirar Armand.

–On?

–A casa seva.

Camille es va mirar el seu company amb una ganyota d'aflicció. Armand era avar fins i tot amb la imaginació.

–Bé. Doncs així ja podem deixar anar la noia –va concloure mentre saltava de la cadira.

Una petita alenada de pànic, i a continuació:

–És a Rambouillet –va deixar anar Alice en una exhalació.

–Ah –va fer Camille amb una veu inexpressiva.

–Boulevard Delagrangre número 18.

–Número 18 –va repetir Camille, com si el fet de repetir aquest número el dispensés de donar-li les gràcies a la noia.

Alice, sense permís, es va treure de la butxaca un paquet de cigarrets arrugat i en va encendre un.

–Fumar és dolent per a la salut –li va dir Camille.

2

Mentre Camille indicava a Armand que hi enviés un equip de seguida, va sonar el telèfon.

A l'altra banda de la línia, Louis semblava sense alè. Veu entretallada.

–Tenim feina a Courbevoie...

–Explica... –va demanar lacònicament Camille, mentre agafava un bolígraf.

–Ens ha avisat una trucada anònima, aquest matí. Ara sóc aquí, i és... No sé com dir-ho...

–Intenta-ho, a veure què –el va tallar Camille, una mica enfadat.

–És horrorós –va deixar anar Louis. Tenia la veu alterada–. Una carnisseria. No és el que ens acostumem a trobar, oi que m'entén?

–No gaire, Louis, no gaire...

–Això no s'assembla a res conegut...

Després de penjar, Camille es va desplaçar fins al despatx del comissari Le Guen. Va trucar suaument a la porta i no va esperar resposta. Li agradaven les entrades teatrals.

Le Guen era un tros d'home que feia un règim darrere l'altre des de feia vint anys sense perdre mai ni un gram, i això li havia encomanat un fatalisme i un vague esgotament perpetu que se li notava a la cara i a tot el cos. Al llarg dels anys, Camille havia vist com anava adoptant, a poc a poc, una mena d'actitud de rei destronat. Sempre semblava desbordat, i es mirava el món amb una visió pessimista. Ja des del principi de qualsevol conversa, Le Guen interrompia Camille per principi dient-li que «ara no tenia temps». Però en vista de les primeres dades que Camille li va aportar, va decidir desplaçar-se.

Per telèfon, Louis havia dit «Això no s'assembla a res conegut...», i a Camille no li agradava gens, això, perquè el seu segon no era un home catastrofista. A vegades fins i tot era d'un optimisme empipador, i Camille no n'esperava res de bo, d'aquest desplaçament imprevist. Mentre anaven desfilant pels bulevards perifèrics, Camille Verhoeven no es va poder estar de somriure en pensar en Louis.

Louis era ros, amb la ratlla al costat i un d'aquells flocs de cabells una mica rebels que es tornen a col·locar al seu lloc amb un moviment del cap o amb una mà negligent però experta i que pertanyen genèticament als fills de les classes privilegiades. Amb el pas del temps, Camille havia après a distingir els diferents missatges que transmetia la recol·locació del floc, un autèntic baròmetre de l'estat d'ànim de Louis. En la versió «mà dreta», la recol·locació del floc cobria tota la gamma que hi havia entre «Siguem correctes» fins a «Això no es fa». En la versió «mà esquerra», designava vergonya,

malestar, tímidesa, confusió. Si et fixaves bé en Louis, no costava gaire imaginar-te'l fent la primera comunió. Encara conservava tota la joventut, tota la gràcia i tota la fragilitat d'aquells anys. En una paraula, físicament, Louis era un home elegant, prim, delicat i profundament irritant.

Però, sobretot, Louis era ric. Amb tota la parafernàlia dels rics de debò: una determinada manera de comportar-se, una determinada manera de parlar, d'articular les paraules, de triar-les... En resum, amb tot el que surt del motllo de l'estanteria de dalt de tot, que porta l'etiqueta «Fill de ric». Louis havia començat fent uns estudis brillants (una mica de dret, d'economia, d'història de l'art, d'estètica i de psicologia), seguint els seus desitjos. Sempre destacava, i cultivava els estudis universitaris com una activitat artística destinada al propi plaer. Però de cop va passar alguna cosa. Pel que havia entès Camille, tenia relació amb la nit fosca de Descartes i una borratxera històrica, una barreja d'intuïció filosòfica i de whisky pur malta. Louis s'havia imaginat la continuació de la seva vida així, al seu magnífic pis de cinc habitacions del IXè districte, amb tones de llibres d'art a les estanteries, amb la vaixel·la d'autor als bufets de marqueteria, els lloguers dels pisos que queien amb més seguretat encara que el sou d'un alt funcionari, les estades a Vichy a casa de la mamà, tracte de favor a tots els restaurants del barri i, per sobre de tot això, una contradicció interna tan estranya com sobtada, un autèntic dubte existencial que qualsevol altre, tret de Louis, hauria resumit en una frase: «Què hi foto, aquí?».

Segons Camille, trenta anys abans, Louis s'hauria convertit en un revolucionari d'extrema esquerra. Però a hores d'ara la ideologia ja no era una alternativa real. Louis odiava la religiositat, i, per tant, el voluntariat i la caritat. Havia de trobar alguna cosa per fer amb la seva vida, el seu infern a la terra. I de cop i volta ho va veure clar: entraria a la policia. A la policia criminal. Louis no dubtava mai de res —aquesta qualitat no figurava a la seva herència familiar—, i tenia prou talent perquè la realitat no el desmentís gaire sovint.

Va superar les oposicions i va entrar a la policia. La seva decisió se sustentava al mateix temps en les ganes de servir (no de Servir, no, simplement de servir per alguna cosa), en la por d'una vida que de seguida cauria en la monotonia, i potser en la voluntat de saldar el deute imaginari que s'imaginava que havia contret amb la classe popular pel fet de no haver nascut dins dels seus rangs. Així que va haver aprovat els exàmens, Louis es va trobar immers en un univers molt allunyat del que s'havia imaginat: ni gota de la pulcritud anglesa d'Agatha Christie o la reflexió metòdica de Conan Doyle, sinó tuguris plens de merda poblats per noies apallissades, traficants dessagnats als contenidors d'escombraries de Barbés, ganivetades entre drogues, cagadors pudents on es col·locaven els que havien aconseguit salvar-se de les navalles automàtiques, mariques que venien els seus macarrons per una ratlla i macarrons que establien el preu d'una mamada en cinc euros passades les dues de la matinada. Al principi, per Camille havia estat un autèntic espectacle veure Louis, amb el seu floc ros i el seu vocabulari florit, amb la mirada desconcertada però amb la ment clara, redactant informes, informes i més informes. Louis, que continuava recollint declaracions en caixes d'escala plenes de crits i pudor de pixum, a prop del cadàver d'un macarra de tretze anys mort a cops de matxet sota la mirada de la seva mare; Louis, que tornava a les dues de la matinada al seu pis de 150 metres quadrats de la Rue Notre-Dame-de-Lorette i que es deixava anar vestit damunt el sofà de vellut, sota un aiguafort de Pavel, entre la biblioteca de llibres dedicats i la col·lecció d'ametistes del seu difunt pare.

Quan va arribar a la Brigada Criminal, el comandant Verhoeven no va sentir cap simpatia espontània per aquell jovenet tan tocat i posat, fi, de dicció afectada i que no se sorprenia per res. Els altres oficials del grup, que es mostraven força contents de compartir la seva vida quotidiana amb un noi ric, no li havien estalviat pràcticament res. En menys de dos mesos, Louis havia tastat totes les males jugades de l'estoc de bromes que tots els

cossos policials cultiven per venjar-se del fet de no poder reclutar per cooptació. I Louis ho havia viscut tot amb falsos somriures, sense queixar-se mai.

Tot i així, Camille Verhoeven havia sabut distingir, abans que els altres, la llavor d'un bon poli en aquell jove inesperat i intel·ligent, però, segurament per un reflex de confiança en la selecció darwiniana, havia decidit no intervenir-hi. I Louis, amb una arrogància molt britànica, li ho va agrair. Un vespre, en sortir, Camille havia vist com Louis es precipitava al bar del davant de la comissaria i s'empassava, l'una darrere l'altra, dues o tres copes d'alcohol fort, i li va venir a la memòria l'escena en què Luke *cool hand*, totalment sonat, incapaç de boxejar, borratxo de cops, segueix aixecant-se sense parar, fins que arriba a desanimar el públic i fins i tot a deixar sense energies el seu adversari. I de fet, els seus companys es van calmar en vista de la diligència amb què Louis s'aplicava a la feina i d'aquella cosa sorprenent que hi havia en ell i que devia anomenar-se bondat o alguna cosa així. Al llarg dels anys, Louis i Camille havien trobat la manera d'acceptar-se amb les seves diferències, i com que el comandant disposava d'una autoritat moral incontestable dins del grup, a ningú li va sorprendre que el fill de papà s'anés convertint progressivament en el seu col·laborador més pròxim. Camille sempre havia tractat Louis de tu, tal com feia amb tot el seu equip. Però amb el pas del temps i els canvis, Camille s'havia adonat que ja només el tutejaven els més antics. I ara que els més joves eren majoria, a vegades Camille se sentia com l'usurpador d'un paper de patriarca que mai hauria gosat reclamar. El tractaven de vostè, com si fos un comissari, i sabia molt bé que això no es devia a la posició que ocupava dins la jerarquia, sinó més aviat al malestar espontani que sentia molta gent davant la seva mida, com una forma de compensació. Louis també el tractava de vostè, però Camille sabia que la seva motivació era diferent: era un reflex de classe. Els dos homes no havien arribat mai a ser amics, però s'apreciaven, i això constituïa per a cada un d'ells la millor garantia d'una col·laboració eficaç.

Camille i Armand, seguits per Le Guen, van arribar al número 17 de la Rue Félix-Faure, a Courbevoie, una mica abans de les deu. Un solar industrial.

El centre del solar l'ocupava una petita fàbrica abandonada, com si fos un insecte mort, i el que devien haver estat uns tallers es trobaven en procés de condicionament. Quatre d'ells, que ja estaven acabats, desentonaven com si fossin bungalous tropicals en un paisatge nevad. Tots quatre estaven emblanquinats i tenien sostres de vidre i finestrals d'alumini corredissos que permetien endevinar uns espais immensos. Tot el conjunt conservava un aspecte abandonat. No hi havia cap altre cotxe a part dels de la Brigada.

Dos graons conduïen a l'apartament. Camille va veure Louis d'esquena, recolzat a la paret amb una mà i bavejant dins d'una bossa de plàstic que s'aguantava davant la boca. El va deixar enrere, seguit de Le Guen i dos oficials més del grup, i va entrar en una sala molt ben il·luminada pels projectors. Els agents més joves, quan arriben a l'escenari d'un crim, inconscientment busquen amb la mirada el lloc on es troba la mort. Els més bregats busquen la vida. Però aquí era impossible. La mort ocupava tot l'espai, fins i tot dins la mirada dels vius, barrejada amb incomprensió. Camille no va tenir temps d'interrogar-se sobre aquesta curiosa atmosfera: el seu camp de visió va quedar interceptat immediatament per un cap de dona clavat a la paret.

No havia fet ni dos passos dins la sala i la seva mirada ja havia captat un espectacle que ni el pitjor dels seus malsons hauria estat capaç d'inventar: dits arrencats, grans quantitats de sang coagulada, i tot enmig d'una pudor molt forta d'excrements, de sang seca i de budells buidats. De seguida li va venir al cap el record de *Saturn devorant els seus fills*, de Goya, i va tornar a veure per un moment aquella mirada embogida, aquells ulls exorbitants, aquella boca escarlata, aquella bogeria, la bogeria més absoluta. Encara que fos

un dels homes més experimentats que hi havia allà, de seguida li van agafar ganes de fer mitja volta cap al replà on Louis, sense mirar ningú, aguantava una bossa de plàstic amb el braç estès, com un pidolaire que afirmés la seva hostilitat contra el món.

–Què és aquest merder...?

El comissari Le Guen s’ho havia dit a ell mateix, i la frase va caure en un buit total.

Només Louis l’havia sentit. I s’hi va acostar mentre s’eixugava els ulls.

–No ho sé –va dir–. He entrat i he sortit de seguida... Res més...

Armand, al mig de la sala, es va girar cap als dos homes amb el rostre desencaixat, i es va eixugar les mans humides als pantalons, intentant recuperar el domini d’ell mateix.

Bergeret, cap de la Policia Científica, es va situar al costat de Le Guen.

–Necessitaré dos equips. Aquí tenim feina.

I, cosa que no encaixava amb ell, va afegir:

–No és gens habitual, això...

I no era gens habitual.

–Bé, et deixo –va dir Le Guen, mentre es creuava amb Maleval, que acabava d’arribar i sortia corrents tapant-se la boca amb les dues mans.

Aleshores Camille va indicar al seu equip que havia arribat l’hora dels valents.

Era molt difícil fer-se una idea exacta de l’apartament abans de... «tot això». Perquè ara, «això» havia envaït l’escena i ningú sabia on mirar. A terra, a la dreta, jeien les restes d’un cos esbudellat, amb les costelles trencades que perforaven un sac vermell i blanc, segurament un estómac; i un pit, que no estava arrencat, però costava d’afirmar, perquè aquell cos de dona –això quedava clar– estava cobert d’excrements que tapaven una gran quantitat de

marques de mossegades. Just al davant, a l'esquerra, hi havia un cap –de dona, un altre– amb els ulls cremats i amb un coll estranyament curt, com si el cap s'hagués ficat dins de les espatlles. De la boca oberta, en sortien els tubs blancs i roses de la tràquea i de les venes, que una mà havia anat a buscar a les profunditats del coll per extirpar-los. Davant seu, havia quedat abandonat el cos al qual potser havia correspost el cap, tret que fos l'altre; un cos que també estava escorxat parcialment a partir d'uns talls fondos fets a la pell i amb uns forats profunds al ventre i a la vagina, molt circumscrits, practicats sense dubte amb l'ajuda d'algun àcid líquid. El cap de la segona víctima havia estat clavat a la paret per les galtes. Camille va passar revista a tots aquests detalls i es va treure una llibreteta de la butxaca, però de seguida la va desar, com si la feinada fos tan monstruosa que tot mètode era inútil, qualsevol pla estava abocat al fracàs. Davant de la crueltat, no hi ha estratègia possible. I malgrat tot, per això era allà, davant d'aquell espectacle sense nom.

Amb la sang encara líquida d'una de les víctimes, algú havia escrit a la paret, amb unes lletres immenses: «HE TORNAT». Per fer-ho, havia calgut molta sang, com ho testimoniaven els llargs regalims al peu de cada lletra. Les lletres havien estat escrites amb uns quants dits, a estones junts i a estones separats, i això feia que la inscripció semblés el producte d'una mirada borrosa. Camille va saltar la meitat d'un cos de dona i es va acostar a la paret. Al final de la inscripció, havien estampat un dit a la paret, amb una aplicació deliberada. Cada detall de l'empremta estava molt ben definit, perfectament circumscrit, una empremta idèntica a la d'una antiga fitxa d'identificació, quan el poli de guàrdia t'esclafava el dit damunt del cartró esgrogueït fent-lo girar en tots els sentits.

La gran quantitat de sang havia esquitxat les parets fins al sostre.

Camille va necessitar uns quants minuts per recuperar-se. Si es quedava en aquell escenari, li seria impossible pensar, perquè tot el que s'hi veia desafiava el pensament.

Ara hi havia una desena de persones treballant dins de l'apartament. Igual que en un quiròfan, als escenaris d'un crim sovint hi regna una atmosfera que podria semblar relaxada, amb moltes bromes. Camille no ho suportava, això. Alguns tècnics acabaven fent-se pesats amb els seus acudits, gairebé sempre de caràcter sexual. Era la seva manera de posar distància amb la crua realitat que tenien al davant. Aquesta actitud és pròpia dels oficis on els homes són majoria. Un cos de dona, ni que sigui mort, sempre evoca un cos de dona, i als ulls d'un tècnic acostumat a extreure la realitat del drama, una suïcida segueix sent «una noia guapa» encara que tingui la cara blava i inflada com un bocoi. Però aquell dia, al loft de Courbevoie regnava una atmosfera diferent. Ni reflexiva ni compassiva. Tranquil·la i pesada, com si fins i tot els més aguts s'haguessin quedat sense recursos i es preguntesin quina ximpleria podrien dir sobre un cos esbudellat sota la mirada inerme d'un cap enganxat a la paret. De manera que els tècnics mesuraven sense fer soroll, recollien mostres fredament i encaraven els projectors per fer fotos en un silenci vagament religiós. Armand, malgrat la seva experiència, mostrava una pal·lidesa gairebé sobrenatural a la cara. Anava saltant les cintes que havien estès els de la Científica amb parsimònia i es movia com si tingués por que algun dels seus gestos pogués despertar de cop i volta el furor que encara impregnava aquell lloc. Pel que fa a Maleval, seguia vomitant en una bossa de plàstic mentre anava fent intents per unir-se a l'equip, però de seguida havia de tornar a sortir, sense poder respirar, literalment asfixiat per la pudor d'excrements i de carn trinxada.

L'apartament era força gran. Malgrat el desordre, es veia que la decoració estava molt estudiada. Com passa a molts lofts, l'entrada donava directament al saló, un espai immens de parets de ciment pintades de blanc. La de la dreta estava coberta per una reproducció

fotogràfica enorme. Per poder veure el conjunt, t'havies de tirar molt enrere. Era una foto que a Camille li semblava haver vist en algun lloc.

Intentava recordar-se'n amb l'esquena enganxada a la porta d'entrada.

–Un genoma humà –va dir Louis.

Exacte. Una reproducció del mapa d'un genoma humà, retocada per un artista i realçada amb tinta xinesa i carbonet.

Un gran finestral donava a un grup de cases aparellades, que quedaven lluny, darrere una cortina d'arbres que encara no havien tingut temps de créixer. En una altra paret hi havia una pell de vaca falsa, una gran superfície rectangular amb taques blanques i negres. I sota la pell de vaca, un sofà de cuir negre d'unes dimensions extraordinàries, un sofà enorme, potser fabricat a mida per coincidir amb la llargada de la paret, vés a saber. Quan no ets al teu territori, quan et trobes en un altre món on algú penja a la paret fotografies gegants del genoma humà i talla dues noies a trossos després d'haver-los tret els budells, costa fer-se una idea de les coses. A terra, davant del sofà, un exemplar de la revista *Gentlemen's Quaterly*. A la dreta, un bar força ben proveït. A l'esquerra, una taula baixa i un telèfon amb contestador. Al costat, damunt d'una consola de vidre fumat, una tele de pantalla gran.

Armand s'havia agenollat davant de l'aparell. Camille, que per culpa de la talla no en tenia mai l'ocasió, li va posar una mà a l'espatlla:

–A veure això –li va dir mentre assenyalava el vídeo.

La cinta estava rebobinada. Va apareixer un gos, un pastor alemany amb una gorra de beisbol que pelava una taronja amb les potes i se'n menjava els grills. Semblava un d'aquells programes idiotes de gags televisius, amb uns plans d'aficionat i uns enquadraments previsibles i bruscos. A la cantonada de baix a la dreta, el logo «US-gag» i una càmera diminuta dibuixada amb un somriure enorme.

–Deixa-la passar, no se sap mai... –va dir Camille, i es va interessar pel contestador. La música que precedia el missatge semblava triada en funció dels gustos del moment. Uns anys abans, hauria estat el *Cànon* de Pachelbel. A Camille li va semblar reconèixer *La Primavera* de Vivaldi.

–*La Tardor* –va murmurar Louis, concentrat, mirant fixament a terra.

I a continuació: «Bona nit! (Veu d'home, to elegant, dicció acurada, potser uns quaranta anys, un accent estrany.) Em sap molt de greu, però en aquests moments sóc a Londres. (Llegeix el text, veu una mica aguda, nasal.) Deixeu-me un missatge després del senyal (una mica aguda, sofisticada, homosexual?) i us trucaré així que arribi. Fins aviat».

–Fa servir un filtre –va dir Camille–, i va entrar a l'habitació.

Un armari mirall immens ocupava tota la paret del fons. El llit també estava cobert de sang i d'excrements. El llençol de sota, escarlata, estava recollit formant una bola. Als peus del llit descansava una ampolla buida de Corona. A la capçalera, un lector de CD portàtil molt gran i uns dits formant una corol·la. Al costat del lector, esclafat segurament amb un cop de taló, la capsa que havia contingut un CD dels *Traveling Wilburys*. Al damunt del llit d'estil japonès, molt baix i segurament molt dur, hi havia penjada una pintura feta sobre seda; els guèisers de color vermell encaixaven molt bé amb el quadro. No hi havia altres peces de roba a part d'uns quants tirants lligats junts, formant un nus estrany. Camille va fer una ullada a l'armari que els de la Científica havien deixat entreobert: res més a part d'una maleta.

–Algú ha mirat aquí dins? –va preguntar Camille sense dirigir-se a ningú en concret.

Li van respondre «Encara no» amb un to impassible. «És evident que els toco els nassos», va pensar Camille.

Es va ajupir al costat del llit per desxifrar les lletres d'una capsa de mistos tirada per terra: Palio's, en lletres inclinades, vermelles sobre fons negre.

–Et diu res, això?

–No, res.

Camille va cridar Maleval, però en veure la cara descomposta del jove que es dibuixava tímidament al marc de la porta, li va indicar que es quedés fora. Podia esperar.

El bany era d'un blanc uniforme, tret d'una paret empaperada amb un estampat dàlmata. La banyera també estava plena de rastres de sang. Almenys una de les noies havia o bé entrat o bé sortit d'allà en un estat lamentable. El lavabo, semblava que l'havien fet servir per netejar alguna cosa. Potser les mans dels assassins.

Camille va enviar Maleval a buscar el propietari de l'apartament, i després, acompanyat de Louis i Armand, va sortir d'allà dintre per deixar que els tècnics acabessin de prendre notes i mesures. Louis va treure un dels petits cigars que en presència de Camille ell mateix es prohibia encendre al despatx, al cotxe, als restaurants, pràcticament a tot arreu menys al carrer.

L'un al costat de l'altre, els tres homes van observar la zona immobiliària. Ara que havien fugit del terror, era com si trobessin, en aquell decorat sinistre, alguna cosa tranquil·litzadora, vagament humana.

–Armand, tu començaràs a fer el porta a porta –va dir finalment Camille–. Així que torni Maleval, te l'envio. Però sigueu discrets, eh... Ja ho tenim prou fotut, tal com està.

Armand li va fer un gest d'assentiment, però tenia la mirada fixa en la capsa de cigars de Louis. Quan Bergeret va sortir per parlar amb ells, ja havia gorrejat el primer cigar del dia.

–Necessitem temps.

Després va fer mitja volta. Bergeret havia començat la seva carrera a l'exèrcit. Estil directe.

–Jean! –el va cridar Camille.

Bergeret es va girar. Un magnífic rostre obtús, de persona que sap plantar-se amb fermesa sobre l'absurditat del món i defensar la seva posició.

–Prioritat absoluta –va dir Camille–. Dos dies.

–I tant... –va contestar l'altre mentre li donava l'esquena amb decisió.

Camille es va girar cap a Louis i va fer un gest de resignació.

–A vegades funciona...

EDICIONS BROMERA